

Rdeči vihar

Povest iz prve indijanske vojne za Ohio — Po starih virih pripoveduje Fric Steuben

Mirkov brat si je oddahnil, potem pa nadaljeval:

»Ti divjaki torej streljajo na vse, kar nosi drugačno kožo od njih, pa naj že bo človek ali žival. Ti divjaki kolnejo in popivajo in čim ugledajo Indijanca, streljajo vanj, če pa so Indijanci v premoči, strahopetno pobegnejo. Kadar se potem pošteni in miroljubni ljudje tod naselijo, morajo trpeti za grehe takšnih divjakov. Da, mi kmetje se moramo pokoriti za tisto, kar so falotje tod že zagrešili. Ljubi Bog, sedem Indijancev brez vsakega vzroka ubiti, samo zato, ker so rdeče polti — to vpije do neba! Kako le more Dane Bun tam doli v vasi vse to tako mirno pripovedovati, kakor da je pobil nekaj muh. — To ti je tisti slavni stezosledec!«

»Dane Bun je mnogo videl in doživel, ta ne nosi svojih čustev na jeziku. To je mož, verjemi!«

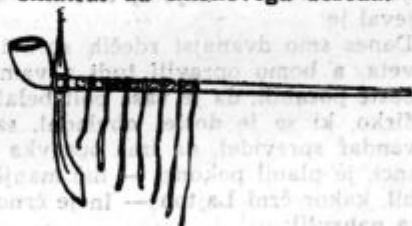
Pogovor obeh bratov je prekinil hrup onih mož, ki so se prikazali iz gozda. Ze medtem, ko se je pogovarjal s Hinekom, jih je Mirko preštel, čim so se s truščem pojavili. Bilo je sedem precej razcapanih gozdnih postopačev, lovcev zaradi krzna. Videti so bili razgreti in razburjeni. Vsi so bili bolj ali manj pijani, njihova obleka je bila še slabša in bolj umazana, kakor je sicer v navadi pri te vrste postopačih. Večina so nosili platnene suknjiče in hlače, nekateri pa so imeli tudi kose indijanskih oblačil na sebi. Mirka je najbolj zgrozilo, ko je videl, da imajo skoraj vsi za pasom sveže indijanske skalpe. In tudi prelepi plašč iz jelenovine, poslikan in tkan po načinu Indijancev, plašč, ki ga je imel eden izmed lovcev ogrnjene, se mu je videl ukraden.

»Aha, to je tisti prijatelj rdečekož-

stopačev. Ni se povsem varno držal na svojih nogah in se je moral upreti ob svojo puško, ko je gledal v Mirka.

»Da, to je on.« Opletajoč se je stopil drugi proti Mirku: »Varujte se — hik — varujte, prijatelj — prijateljček! Ako — hip — pridejo Lenapi in če — hik — vi ne boste — na naši strani!«

Mož, ki je to govoril, je potem nadaljeval še nasproti Hineku, katerega je smatral za Mirkovega soseda: »In

Indijanska okrašena pipa, ki služi v boju tudi kot orožje

če boste vi držali z njim, dragi prijatelj — potem se bo zgodilo, da — potem se bo prav lahko zgodilo, da bo — hik — rdeči petelin zakikirikal na vaših strehah!«

Medtem, ko se je govorniku ves čas kolcalo, so njegovi spremljevalci vsevprek pritrjevali: »Tako je, kar povej mu v obraz, Ben! Ti si naše sorte mož! Tisto pa, rdeči petelin!«

Lokavo pobliskajoč z očmi je mož, ki smo ga pravkar spoznali za Bena, nadaljeval nasproti Mirku: »Čuli smo — da imate tu v svoji bajti mnogo lepe kozuhovine. Dovolite — hik — predragi gospod, da malce pokukamo notri. In če nam jih par odstopite, hik — ne bomo več tako — — —«

Tisti trenutek pa je visok, krepak, črnolas tovariš potisnil Bena stran.

»Jezik za zobe, Ben kakšne neumno-

Ben se je ob sunku domala zvrnil, a sta ga pravi čas pridržala dva njegova tovariša. Vsi so mrmrali, toda kakor je bilo videti, so vendarle priznavali črnolasca za vodnika. Nu, mož, ki je bil od sonca ožgan kakor cigan in je njegov obraz bil poln gub in brazd, je res bil videti dovolj divji. Zdajci se je izprsil pred Mirkom:

»Jaz sem Bob Lajton, črni Lajton, da boste vedeli, predragi mož. Zdaj je vojna med rdečimi in belimi in mi smo čuli, da se vi nočete boriti z nami. Slišali smo, da so vam rdeči zagotovili svojo zaščito, mož. Prišli smo vam povedati, da je vsakdo, ki ne drži z nami, izdajalec. In mi bomo z njim ravnali tako, kakor zasluži!«

»Tako je,« je zarjul eden izmed spremljevalcev, ki pa se je previdno držal v ozadju. »Izdajalci spadajo na vislice. Pazite, da ne boste kmalu bingljali!«

»Mir, norec prekleti!« je nadri črni Lajton svojega tovariša. Vodja te tolpe je bil očitno še najbolj trezen. Nadaljeval je:

»Danes smo dvanajst rdečih spravili s sveta, a bomo opravili tudi z vami, če boste pozabili, da je vaša polt bela!«

Mirko, ki se je doslej obvladal, saj je vendar sprevidel, da ima opravka s pijanci, je planil pokonci — nič manjši ni bil, kakor črni Lajton — in je črnolasca nahrulil:

»Koga ste umorili? Dvanajst rdečih? Na dan z besedo, kje se je to zgodilo?«

Bob Lajton je stal porogljiv in niti malo ne presenečen, pač pa so se njegovi tovariši kar nehote umaknili za par stopinj, ko je nenadno zrasla pred njimi mogočna Mirkova postava. Šele ko je izpregovoril svoje besede, so spet pristopili bliže. Bob Lajton, ki je takoj sprevidel, da bi njegovi spremljevalci slabo odrezali pred Mirkom in njegovim bratom, jim je z obrazom namignil, naj molčijo. Toda preden je mogel prepričati, je že začel Ben hreščati:

»To je bilo pri obmejni gostilni. Dvanajst Indijancev, dragi gospod! Menili smo, da bo bolje, če se po spopadu odpravimo dalje. Toda oštir — to je mož, ta je mrličje lepo pometal v reko in je pogumno ostal dalje v svoji oštariji. Ta se ne premakne! Strela božja, kako so babnice vreščale.« — —

Ben, ki se je polagoma iztreznjeval, in se mu ni več kolcalo, se je strahotno

zagrohotal in za njim je vsa tropa tulila in se krohotala: »To je bila bitka, fantje! — To je bilo maščevanje za Kresapove ljudi! Tako obračunamo z vsemi temi psi!«

Mirko, ki je bil nekaj trenutkov po prvih besedah o strašni bitki ves prepaden in je slutil najhujše, je bil zdajci pomirjen: tisti obmejni oštir — po imenu Gritjuz — je vedno bil Loganov prijatelj, torej nesrečne žrtve najbrž niso Loganovi ljudje. Nu, sicer je pa razumljivo, da bi bila Logan in Tekumseh kaj hitro opravila s to tolpo. Že ves dan so Mirka mučile nejasne mračne slutnje. Ko je zdaj sprevidel, da se je zaman bal, je čutil takšno olajšanje, da ga niti smrt dvanajstih Indijancev ni preveč potrla.

Popolnoma pa se svoje skrbi le ni otresel. Tako se mu je zdelo, da črnolascu ni povsem všeč grohotanje njegove tolpe. Črnolasec je zdajci začel svoje tovariše odrinjati in tirati dalje, kakor da bi se bal, da bodo kaj izdali. Brezbzirno jih je nahrulil. Enega izmed tovarišev, ki se mu je uprl, je silovito udaril s pestjo, da je kar klecnil, — to je pomagalo. Mrmrraje in spet zateglo prepevaje se je tolpa vlekla dalje proti naselbini ob modri reki.

Preden je črni Bob Lajton spet stopil v gozd, je še enkrat grozeče dvignjene pesti zavpil proti Mirku: »Posvarili smo vas, mož, čuvajte se!«

Trije njegovi spremljevalci so nato še enkrat pogledali izza dreves in še hitro ozmerjali Mirka, potem so po vrsti pili žganje iz čutare in z grohotom izginili v gozd.

Čim ni bilo nikogar izmed sedmih postopačev več videti, se je dvignil Hinek, ki je dotlej molče sedel in tiskal pesti. Mračno je dejal: »Tako je odpravim za njimi!« — Mirko mu ni branil. Hinek je stopil v gozd kakšnih dve sto metrov južneje od tam, kjer je vanj izginila tolpa. Skrit v gozdni tišini je potem previdno sledil družini črnega Boba. Njegov brat pa je prav v nasprotni smeri stopal proti jasi. Tam je tik ob gozdu našel svojega sinka, ki se je lepo igral. Tu je bil vhod v majhno skalnato sotesko. Pred dvema dnevoma je Mirko tu našel sledove velikega medveda. Ne, medvedje tod niso napadali odraslih ljudi. Kako pa so se zadržali nasproti otrokom, tega Mirko ni vedel. Pospešil je svoje korake. (Dalje prihodnjé.)

Manko Golar:

Medved in butalski policaj

Kakor blisk se je razneslo po Butalah: medved se klati po butalskih šumah. So ljudje hodili vsi preplašeni in

čisto tiho šepetali med seboj o gromozanski zveri, ki bo zdaj in zdaj plamila v sredino Butal in požrla najmanj polovico vaščanov.

Butalci niso imeli več mirne ure in so še ponoči zdihovali v sanjah in se otepal divje zverine, ki je naskakovala vrle Butalce. So bili vsi jako poklapani in še sama češpljeva kaša jim ni šla več v tek, kar se še v Butalah ni pripetilo nikoli.

Odslej je nosil vedno junaški butalski policaj s seboj helebardo, pa tudi zarjavele sablje ni nikdar odpasal, ker nikoli ne veš, kdaj ti pride zver naspro-

ti in te kratkomalo požre kot mačka miško. Kakor turški paša je hodil po vasi gor in dol, pretaknil vse kote, če se ne bi skrivala kje ta medvedja hudoba. Seveda si ni mogel kaj, da ne bi zavil tudi v krčmo, ej, medved je mrcina, pa bi se kaj lahko skrivala v kakšnem kotu.

No policaj Kozobrc pa je pri tem junačenju v gostilni zvrnil tudi marsikateri frakeljček, kajti korajža je včasih le malo preveč skopnela.

Ko le ni bilo medveda od nikoder, je zavil policaj še malo na polje in tudi v gozd je pokukal, seveda malo bolj od daleč, ker bi bila pač zelo nerodna zadeva, če bi si stala kar naenkrat pre-

blizu nasproti ljuto sovražnika. Je nam reč Kozobrc zavidljivo junaški in hraber vojščak. In že je menil policaj, da se je mrcina naveličala Butal in odšla. Zato se je upal še dalje v gozd in tam še celo nekajkrat glasno poklical medveda, da naj vendar le pokaže svojo kosmato glavo iz brioga. Le vedno si je še poprej ogledal bližnjico v vas, to pa le zato, da bi priklical najhitreje vrle Butalce na ljuto bojevanje s kosmatincem.

Je hodil zopet neki dan policaj po butalskih šumah, kar mu zastane kri, ah, tam je grozni medved, pod medvedjo hruško stoji kar na dveh nogah,

sklanja se išče sladke hruške in nekaj godrnja.

To jo je ubral Kozobrc proti Butalam, vzdihoval, se oziral nazaj proti hosti, če mu ni nemara kosmatinec za petami in že od daleč klical Butalčanom, da se je srečal z medvedom, da je tak in tak, da hruške išče v Jernačevi šumi pod medvedjo hruško. Je bil policaj Kozobrc jako čuden brez čake in he-lebarde, oboje je namreč izgubil, ko se je podil proti Butalam, le zvesta sabljica mu je bingljala okoli pasu in le za spoznanje manj drhtelega od strahu, to se pravi od junaštva, kakor njen hrabri gospodar.

So oča župan jako modro strmeli v tla in tuhtali, kako bi se dalo tega godrnjača ujeti, da bi imeli Butalci mir pred to preklicano zverjo.

Kozobrc je moral takoj od hiše do hiše in kmalu se je zgrinjala proti šumi junaška četa: eden s krampom, s koso, drugi s sekuro, vilami, oča župan pa s pušo. Mežnar pa je moral ostati doma, ker je moral paziti na uro, da se ne bi ustavila od začudenja nad smelimi butalskimi vojščaki.

Ni padlo nobenemu srce v hlače, Butalci so junaki, da jim ni para po vsem svetu. Oprezno so se pomikali proti Jernačevi hosti, za medvedjo hruško so vsi vedeli, saj so na njej že kot paglavci iskali sladkega sadu.

Je opazil Kozobrc takoj medveda, tam je, tudi župan je zagledal mrcino in vsi Butalci so zastrmeli vanjo. Vedno bliže se je pomikala smelega vojska Butalcev, se pa medved ni zmenil zanje, to vam je čuden medved, kaj, pač pa je pobiral hruške in —

>Jehata, jehata ljudje božji, imejte usmiljenje, reva sem, delati ni morem, ker sem stara, pustite me pri življenju, nikoli ne bom več, pri Kristusovi rani obljubljan, res ne bom!«

So gospod župan jako začudeno pogledali medveda, ki ni bil medved, ampak napol gluha beračica Kunigunda iz sosednje vasi, ki je mislila, da so prišli nad njo Butalci zaradi hrušk. Oča župan so bili hudi, kar z nogo so udarili ob tla in pljunili od jeze.

Je moral policaj Kozobrc v luknjo in pihati ričet tri dni! O, gospod župan se ne dajo kar tako povleči za nos, kaj še.

Gustav Strniša:

Ciganček in vila

Ciganček Miloš je ležal na travici in sanjal. Majhen fantek je bil, komaj pet let star. Za lučaj od njega je stal ciganski šotor v senci mogočne lipe.

Miloš je ležal na bregu blizu reke, ki je šepetaje brzela mimo. Hipoma se je vzdramil. Nad seboj je začul skrivnostno-milo petje in videl je male za ped velike deklice, ki so se sukale v kolu in čudnosladko pele.

Ko so opazile, da se je ciganček vzbudil, so odletele. Zadnja si je pa s svojo dolgo presojno vlečko zapletla med veje vrbe in zaplakala. Že je bil deček pri nji, prijel jo je za roko in jo prijazno tolažil ter ji lepo odvil vlečko.

Vila se mu je zahvalila in hotela oditi. Deček je ni pustil, krepko jo je držal,

da se mu ni mogla izviti in jo popeljal v šotor k svoji črnoglavici mami.

Vila je ostala več tednov pri ciganih, hodila je z Milošem po zelenih lokah in ga učila skrivnosti prirode. Fantek je imel drobne gosli, in na te gosli ga je učila, posnemala je šuštenje trave, šepetanje vetra, bučanje valov, petje ptičev, da celo nedolžni čiri čri dobrega črnega murna.

Deček je poslušal in kmalu tudi sam posnemal glasove prirode. Kadar je sredi gozdne tišine zasviral, je mala vila nagnila svojo zlatolasa glavicu in zapela nežno pesem, da se je ves gozd zamaknil v sladko pesem.

Zasužnjena vila pa ni mogla pozabiti svojih ljubkih sestic. Kadar je skakala po gozdu in se lovila z malim cigančkom, ali pa pela svojo lepo pesem, je vedno

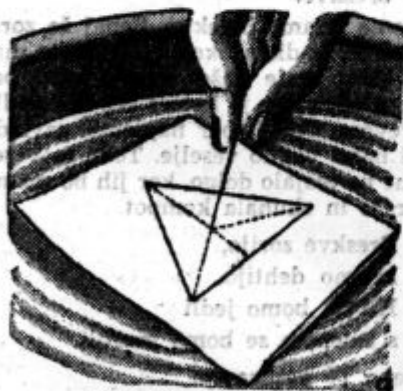
misllila na nje in željno se je ozirala okoli, da bi jih zagledala.

Nekega dne je ciganček zašel z vilo predaleč v gozd. Na ozki jasi je utrujen sel pod široko bukev. Pa je vila zapela uspavanko in ciganček se je kmalu zazibal v sanje.

Tedaj so priplesale po zraku sestrice-vile, ki so se lažno oglašale svoji tovarišici. Ze so bile pri nji. Prijele so jo za roko in že je spet dobila svojo prejšnjo moč: dvignila se je s sestricami — Pozdravljen Miloš!, je kriknila svojemu cigančku v slovo. Deček je skočil kvišku in zapazil, da je odplavala njegova mila družica. Zaplakal in hitel je v šotor k svoji mami.

Milošek ni nikoli več videl ljubke sestrice vile, a pozabiti je ni mogel, zato jo še danes išče križem sveta on in njegovi potomci, ki so vedno nemirni, nestanovitni cigani. A vijolinske umetnosti, ki ga je naučila vila, ni pozabil, še vedno igra lepo in milo brez not in šole. Ker pa potuje mnogo po svetu, so se naučili od njega sviranja tudi drugi cigani.

Poskus v skledi za vodo

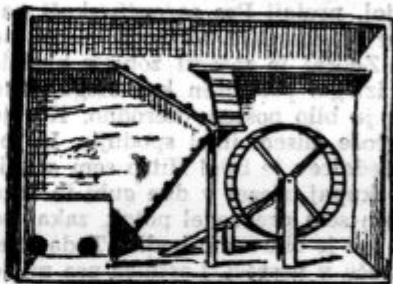
S svinčnikom, čigar konico smo namočili, narišemo na kos štirioglatega papirja trikotnik, ki mu zaznamujemo sredino s piko. Nato vzamemo skledo in jo napolnimo z vodo, na njo pa položimo papir. Potem kapljamo prav počasi vodo v sredino papirja vse dotlej, dokler ni trikotnik povsem prekrit z njo. Pri tem pa moramo paziti, da ne steče voda preko mokrih trikotnikovih robov.

Ko smo to zgotovili, vzamemo iglo in se dotaknemo z njo prav narahlo vode v trikotniku, na kateremkoli mestu, pri čemer pa ne smemo z iglo pregloboko, da se ne dotaknemo samega papirja. V tem hipu se bo štirikotni papir premaknil tako, da bo prišla pika sredi trikotnika točno pod iglino konico.

Ta poskus večkrat ponovimo, da se prepričamo o njegovi tajnosti.

Kletka za bele miške

Gotovo ima kdo izmed vas doma belo miško. Te živalce so prav ljubke, hitre se udomačijo in navežejo na človeka.

Če hočemo beli miški pripraviti v ujetništvu udobno življenje, ni treba drugega, kakor da ji zgradimo iz starega zabojčka kletko, kakršno kaže naša slika.

Najbolj važno pa je, da skrbimo v kletki za snago. Kletko moramo pogostokrat dobro umiti in to s krtačo in milom ter jo posušiti na solncu. Tako preprečimo, da ni v stanovanju slabega duha in storimo njen domek prijeten.

Danilo Gorinšek:

Čarovnica

Čira čara, eden, dva

— Majda je čarovnica:

ata že ves dan se kisa,

kakor v octu kumara.

Majda čara, da se ata

zasmeji kot lunica.

Ata se domov prismeje,

Majda tuli kakor zver,

brž začara, da sedaj je

ata jezen, ko huđir.

Čira čara, eden, dva

— Majda je čarovnica!

Jutrovčki pišejo

Dragi stric Matic! Danes ti opišem zgodovino mojih hlače.

Otroci so se igrali na livadi, jaz pa sem sedel na mostu. V senci pod hrastom so se sedele gospodične, ena izmed njih je imela s seboj hudega psa. Ta pes je zelo rad tekel za kamenjem, ki so mu ga metali. Nekaj časa sem ga opazoval. Ena izmed gospodičen mi zakliče, naj mu vzamem kamen in ga vržem v vodo, da bom videl, kako bo skočil pes za njim v vodo. Jaz, ne bodi len, skočim z mostu, pograbim kamen — toda joj, prejoj! Pes zarenči, skoči name ter mi razpara hlačnico — pa ne malo! Zgoraj je zasadel zobe v hlačnico in iztrgal precejšen kos blaga, tako da mi je bilo pošteno nerodno. Ker je bilo vroče, nisem imel spodnjic. In toliko gledalcev je bilo! Hitro sem stisnil hlače skupaj, zlezal v dve gubi in tako sklonjen sem prebredel potok, zakaj po mostu me je bilo sram hoditi. Toda imel sem srečo v nesreči. Lastnica psa mi je kupila nove hlače. Stare, raztrgane hlače hranim zdaj v omari. Kadar jih vidim mi gre na smeh. Lepo Te pozdravlja

**Kordež Franc, uč. IV. razr.
Podnart 27.**

Dragi stric Matic! Takoj, ko sem prebrala razpis Tvojega novega natečaja, sem se odločila, da Ti napišem kaj o veselem izletu, ki sem ga napravila med letošnjim šolskim letom. Neki dan, bilo je v ponedeljek, nam je v šoli rekel gospod učitelj, da gremo drugi dan na izlet k Sv. Kunigundi nad Šmartnem. Povedal nam je tudi, naj si nesemo hrano s seboj, da ne bomo po poti od glada omagali. Vsi smo se zelo veselili na izlet. In drugi dan smo res odrinili na izlet. Kmalu smo prišli do gozda, kjer smo si vsi urezali palice ter odšli naprej. Počasi smo res priromali do Sv. Kunigunde. Tam se je šele začelo naše veselje; prepevali smo in se igrali razne igre, dečki so tudi gledali z daljnogledom v domači kraj. Tako se je končal naš veseli šolski izlet, ki nam bo ostal zmerom v lepem spominu. Prav prisrčno Te pozdravlja

**Silva Vrečko, uč. IV. razr.
Vojnik pri Celju.**

Dragi stric Matic! Ti ne veš, kako silno sem bila vesela, ker si razpisal nov natečaj brez posebnega naslova, da Ti sme vsak Jutrovček pisati popolnoma po svoji volji.

Vsebina mojega pisma Te gotovo ne bo presenetila, toda le poslušaj:

V višavi neskončni, ah sestra Ti, prapor naš močni šumi, si čul bratec Ti?

Kot v soncu ožarjena os, se iskrijo sokola peroti tam v dalji.

Pred nami pa mnogi hitijo in govorijo, da zopet vstaja v zarji dan naših očetov.

Sokoli, mi mladi Jugoslovenci, ki združeni v veliki in eni državi smo danes, povejmo, da vsi smo zato, da Jugoslavija ostane čvrsta, ker čuva jo sokolov močna vrsta!

**Draga Prah, dijakinja,
Ljubljana, Vegova 2-II.**

Dragi stric Matic! Danes se prvič oglašam v Tvojem koticu in ti opisujem breskve.

Doma imamo breskve. Sedaj že zore. Mi otroci hodimo okoli njih kakor mačke okoli vrele kaše. Vsako jutro bežimo gledat, ako je katera čez noč padla z drevesa. Če jih par najdemo, zavlada med nami veliko veselje. Toda to veselje ne bo trajalo dolgo, ker jih bo mama pobrala in skuhala kompot.

Breskve zorijo,
krasno dehtijo.

Ko jih bomo jedli
s smehom se bomo mastili.

Lepo Te pozdravlja

**Jakopec Miloš, uč. IV. r. II. d. osn. šole
Maribor, Jelačičeva 9.**

Dragi stric Matic! Jaz sem mala Jelica. Kmalu bom stara osem let. Dovoščila sem I. razred. Znam dobro čitati in pisati. Če mi dovoliš, Ti bom v kratkem napisala kaj o mojih pipkah. Lepo te pozdravlja

**Jakopec Jelica, uč. II. razr. II. d. o. šole
Maribor.**

Mojim dragim učiteljem in učiteljicam na Pragerskem!

Tukaj se hočem od vas posloviti in odpuščenja vas lepo prositi, da odpustite mi moje napake, katere zgodile brez hudobije so se vsake.

Bila sem cvetka na trdem polju vašem, koliko truda je bilo me uvajati, vzgajati na pota življenja me pripravljati, da nisem vsahnila, v zemljici trdi se ne zadušila.

V zahvalo ljubezen vam večna naj bo, ker potrpljenje vaše neskončno je blo.

V spomin od vaše hvaležne učenke

Senekovič Elzike, Pragersko.

Dne 12. julija 1937.

PRVIČ Z VLAKOM

Mnogo truda me je stalo, preden sem preprosila staro mamo, da je bila voljna vzeti me s seboj v Celje. Izgovarjala se je, da ima mnogo opravkov in da bi ji bila samo v napoto. Ker pa ji ves dan nisem dala miru, se je končno le vdala v usodo ter me drugo jutro še vso zaspansko potegnila iz postelje. Čez pol ure bi me lahko videli, kako sem z majhnim kovčgom v roki strumno korakala zraven stare mame proti kolodvoru.

Prišedši na postajo, mi je rekla stara mama, da naj malo počakam, ker gre kupit vozni listek in naj nikamor ne hodim. Kmalu zatem je pridrvel vlak, v katerega sva vstopili.

Sedeli sva v kupeju. Dolgočasno sem se ozirala po sopotnikih in takoj mi je padel v oči jerbas, na zunaj ves poslikan, ki je stal pri nogah stare ženice, katera je dremaje sedela v kotu.

Ravno, ko sem premišljevala, kaj bi utegnilo biti v tako lepem jerbasu, me pokliče stara mama. Brž sem stekla proti njej. Takrat pa se je zgodilo nekaj nepričakovanega. Na tem mestu napravi železnica oster ovinek, na kar pa seveda ni bil nihče pripravljen, najmanj pa jaz.

Zaškripalo je v kolesih — ostar sunek — in že sem zletela z vso silo proti nasprotnemu oknu in sicer naravnost v jerbas. Da pa je bila smole že večja, je bil napolnjen s samimi lepimi jajčki. S presunljivim vzklikom: »Ježeš, Marija! Moja jajčka, moja jajčka!« je skočila dremajoča mamica pokonci. Jaz pa sem

sedela v jerbasu, moleč vse štiri oči sebe.

Na pomoč mi je priskočila stara mama ter me rešila iz obupnega položaja. Potem pa ji ni kazalo drugega kakor poravnati škodo. Medtem pa je zavozil vlak na celjsko postajo in moje tragične vožnje je bilo konec.

**Jager Rezi, uč. II. razr. drž. žen. real. g.
v Ljubljani.**

Listnica uredništva

Jutrovčke, ki nam pošiljajo dalje pravljice in povestice, opozarjamo, da smejo pisati le na eno stran lista. Med vrsticami naj bo nekoliko prostora za morebitne popravke. Pišite s črnilom in razločno.

✱

D. B. Preberi zgornjo notico! Prepiši pravljico »Vilinski prstan« še enkrat in sicer tako, kakor je zgoraj povedano.

✱

Marja Koritnikova: Spis o pajku je po zamisli prav izviren, vendar oblikovno še ni zrel za tisk. Pošljite mi o priliki še kaj, vendar vas prosimo, da pišete samo na eno stran papirja. Najljubši so nam seveda tipkani pripevki.

✱

Miran D.: Tvojo drugo risbo je stric Matic na žalost prepozno prejel. Ta čas je bil Tvoj sestavek že v tisku. Slika je bila prav posrečena!

✱

Uganke in križanke iz zadnjih številk so pravilno rešili:

Rybař Miloš, uč. III. razr. nar. šole v Mariboru, Mira Vedlin, uč. II. razr. gimn., Pobrežje pri Mariboru, Hinko Leskovšek, dijak IV. razr. gimn. Št. Vid pri Ljubljani, Jožek Gornik, uč. VI. razr. v Vuzenici.

Risbe iz števil

Dragi stric Matic! Pošiljam Ti dve risbi iz števil. Prva predstavlja španskega marksista, druga pa srednjeveškega vojaka. Lepo te pozdravlja

Miran Drnovšek, dijak v Ljubljani,
v Ljubljani, Dermotova 17.

Zagonetni napis

anjan at jefl
! ulabepa n

Kdo izmed Vas ugana, kaj pomeni ta napis?

Križanka »Srnjak«

Navpično: 1. kazalni zaimsek; 2. pomožni glagol; 3. oblika premikajoče se vode; 4. najmanjši del; 5. končnica pri osnovi samostalnika kaže vanje svojstvo; 6. prislov; 7. ploskovna mera; 8. bolezen, ki povzroča navadno smrt.

Vodoravno: 1. del, okoli katerega se suše; 2. kazalni zaimsek v srbohrv.; 3. gozdna žival; 4. domače ime družinskega člana; 5. dvoživka; 6. površje zemlje, koder se lovi divjačina.

Posetnica II.

Tine Jurk

Buda

Kaj je ta gospod?

igre z užigalicami

REŠITEV

